

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

5. srpnja 2018. *

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 604/2013 – Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje – Članci 17., 18., 23. i 24. – Postupak za međunarodnu zaštitu koji je prethodno pokrenut i koji je u tijeku u državi članici – Novi zahtjev u drugoj državi članici – Nepostojanje zahtjeva za ponovni prihvata u predviđenim rokovima – Predaja predmetne osobe u svrhu kaznenog progona”

U predmetu C-213/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Sud u Haagu, stalna služba u Amsterdamu, Nizozemska), odlukom od 20. travnja 2017., koju je Sud zaprimio 25. travnja 2017., u postupku

X

protiv

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen (izvjestitelj), predsjednik vijeća, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby i M. Vilaras, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 1. veljače 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu X, I. J. M. Oomen i F. L. M. van Haren, *advocaten*,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman, A. M. de Ree, M. L. Noort i J. Langer, u svojstvu agenata,
- za njemačku vladu, T. Henze i R. Kanitz, u svojstvu agenata,
- za mađarsku vladu, M. Z. Fehér, G. Koós i G. Tornyai, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. Condou-Durande i G. Wils, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: nizozemski

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 13. lipnja 2018.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 17. stavka 1., članka 18. stavka 2., članka 23. stavka 3. i članka 24. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50.; u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe X, pakistanskog državljanina, i Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (državni tajnik za sigurnost i pravosuđe, Nizozemska; u daljnjem tekstu: državni tajnik) povodom odluka potonjeg kojima se određuje transfer osobe X u Italiju i odbija zahtjev za izdavanje dozvole za privremeni boravak koji je predmetna osoba podnijela na temelju prava na azil.

Pravni okvir

Uredba br. 1560/2003

- 3 Prilog II. Uredbi Komisije (EZ) br. 1560/2003 od 2. rujna 2003. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 343/2003 o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje (SL 2003., L 222, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 17.), kako je izmijenjena Provedbenom uredbom Komisije (EU) br. 118/2014 od 30. siječnja 2014. (SL 2014., L 39, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1560/2003), sadržava popise dokaza i dokaza na osnovi indicija u svrhu primjene Uredbe Dublin III.
- 4 Prilog III. toj uredbi sadržava „[t]ipski obrazac zahtjeva za ponovno preuzimanje odgovornosti”.

Uredba Dublin III

- 5 Uvodne izjave 4. i 5. Uredbe Dublin III glase kako slijedi:

„4. U zaključcima iz Tamperea navodi se [...] da bi zajednički europski sustav azila u kratkom razdoblju trebao uključivati jasan i provediv način za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

5. Takav bi se način trebao temeljiti na objektivnim, poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe. Trebao bi posebno omogućiti brzo određivanje odgovorne države članice, tako da se osigura učinkovit pristup postupcima za priznavanje međunarodne zaštite i pritom ne ugrozi cilj brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu.”
- 6 Članak 17. stavak 1. te uredbe propisuje:

„Iznimno od članka 3. stavka 1. svaka država članica može odlučiti da razmotri zahtjev za međunarodnu zaštitu koji u njoj podnese državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva i onda kada takvo razmatranje nije njezina odgovornost na temelju kriterija iz ove uredbe.

Država članica koja odluči razmotriti zahtjev za međunarodnu zaštitu u skladu s ovim stavkom postaje odgovorna država članica i preuzima obveze povezane s takvom odgovornošću. [...]

[...]"

7 Članak 18. navedene uredbe glasi kako slijedi:

„1. Odgovorna država članica u skladu s ovom uredbom obvezna je da:

[...]

- (b) pod uvjetima iz članka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati podnositelja zahtjeva čiji se zahtjev razmatra i koji je zatražio međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koji je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku;
- (c) pod uvjetima iz članka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva koja je povukla zahtjev koji se razmatra i zatražila međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koja je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku;
- (d) pod uvjetima iz članka 23., 24., 25. i 29. ponovno prihvati državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva čiji je zahtjev odbijen i koja je zatražila međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici ili koja je na državnom području druge države članice bez dokumenta o boravku.

2. U slučajevima iz područja primjene stavka 1. točke (a) i točke (b), odgovorna država članica razmatra ili završava razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je podnio podnositelj zahtjeva.

[...]

U slučajevima iz područja primjene stavka 1. točke (d) u kojima je zahtjev odbijen samo u prvom stupnju, odgovorna država članica osigurava da predmetna osoba ima, ili da je imala, mogućnost primjene učinkovita pravnog lijeka u skladu s člankom 46. Direktive 2013/32/EU [Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013., L 180, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249.)].”

8 Članak 23. stavci 1. do 3. te uredbe glasi:

„1. Kada država članica, u kojoj je osoba iz članka 18. stavka 1. točaka (b), (c) ili (d) podnijela novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, smatra da je druga država članica odgovorna u skladu s člankom 20. stavkom 5. i člankom 18. stavkom 1. točkama (b), (c) ili (d), može zahtijevati da tu osobu ponovno prihvati druga država članica.

2. Zahtjev za ponovni prihvrat podnosi se što je brže moguće, a u svakom slučaju u roku dva mjeseca od primitka pozitivnog rezultata u sustavu Eurodac [...]

Ako se zahtjev za ponovni prihvrat temelji na dokazima koji nisu pribavljeni iz sustava Eurodac, zamoljenoj državi članici šalje se u roku tri mjeseca od datuma kada je u smislu članka 20. stavka 2. podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu.

3. Kada se zahtjev za ponovni prihvrat ne podnese u rokovima utvrđenim u stavku 2., za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je država članica u kojoj je novi zahtjev podnesen.”

9 Članak 24. Uredbe Dublin III predviđa:

„1. Kada država članica, na čijem državnom području osoba iz članka 18. stavka 1. točaka (b), (c) ili (d) boravi bez dokumenta o boravku i u kojoj nije podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, smatra da je druga država članica odgovorna u skladu s člankom 20. stavkom 5. i člankom 18. stavkom 1. točkama (b), (c) ili (d), može zahtijevati da tu osobu ponovno prihvati druga država članica.

[...]

5. Zahtjev za ponovni prihvrat osobe iz članka 18. stavka 1. točaka (b), (c) ili (d) podnosi se uporabom standardnog obrasca i uključuje dokaze ili dokaze na osnovi indicija, kako je navedeno u oba popisa iz članka 22. stavka 3., i/ili odgovarajuće elemente iz izjava osobe, koji tijelima zamoljene države članice omogućuju da provjere je li ona odgovorna na temelju kriterija iz ove Uredbe.

Komisija provedbenim aktima uspostavlja i redovito preispituje oba popisa s navedenim odgovarajućim elementima dokaza ili dokaza na osnovi indicija u skladu s kriterijima navedenim u članku 22. stavku 3. točkama (a) i (b) i donosi jedinstvene uvjete za pripremu i podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom preispitivanja iz članka 44. stavka 2.”

10 U članku 25. stavku 1. te uredbe određuje se:

„Zamoljena država članica provodi potrebne provjere i donosi odluku o zahtjevu za ponovni prihvrat predmetne osobe što je prije moguće, a najkasnije jedan mjesec od datuma kada je zahtjev zaprimljen. Kada se zahtjev temelji na podacima pribavljenim iz sustava Eurodac, taj se rok skraćuje na dva tjedna.”

Direktiva 2013/32

11 U članku 46. stavku 1. Direktive 2013/32 određeno je:

„Države članice osiguravaju da podnositelji zahtjeva imaju pravo na [djelotvoran] pravni lijek pred sudom, protiv:

(a) odluke donesene u vezi s njihovim zahtjevom za međunarodnu zaštitu [...].”

Glavni postupak i prethodna pitanja

12 Osoba X podnijela je prvi zahtjev za međunarodnu zaštitu 23. ožujka 2011. u Nizozemskoj. Državni tajnik odbio je taj zahtjev odlukom od 5. rujna 2011. Tužbu protiv te odluke pravomoćno su odbili nadležni sudovi.

13 Dana. 4. lipnja 2014. osoba X podnijela je drugi zahtjev za međunarodnu zaštitu u Nizozemskoj. Državni tajnik odbio je taj zahtjev odlukom od 11. lipnja 2014. Tužbu protiv te odluke odbio je 7. srpnja 2014. Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Sud u Haagu, stalna služba u Amsterdamu, Nizozemska). Osoba X podnijela je žalbu protiv te presude pred Raadom van State (Državno vijeće, Nizozemska).

14 Dana 28. rujna 2014. osoba X napustila je Nizozemsku, gdje je bila kažnjeno gonjena zbog kažnjivog djela protiv spolne slobode.

15 Zahtjev za međunarodnu zaštitu u Italiji podnijela je 23. listopada 2014.

- 16 Dana 30. siječnja 2015. talijanska tijela izvršavajući europski uhidbeni nalog predala su osobu X nizozemskim tijelima radi provođenja kaznenog progona.
- 17 Budući da je iz pretraživanja u sustavu „Eurodac” proizišlo da je dotična osoba podnijela zahtjev za međunarodnu zaštitu u Italiji, državni tajnik 5. ožujka 2015. od talijanskih tijela zatražio je ponovni prihvata osobe X na temelju članka 18. stavka 1. točke (b) i članka 23. stavka 2. Uredbe Dublin III.
- 18 S obzirom na to da talijanska tijela nisu odgovorila na taj zahtjev za ponovni prihvata, državni tajnik odlukom od 24. ožujka 2015. odredio je transfer osobe X u Italiju te joj naložio da odmah napusti Nizozemsku.
- 19 Talijanska su tijela 30. ožujka 2015. prihvatila zahtjev za ponovni prihvata osobe X.
- 20 Dana 1. travnja 2015. osoba X podnijela je tužbu protiv odluke od 24. ožujka 2015. kojom se određuje njezin transfer i zatražila od suca privremene zaštite Rechtbanka Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Sud u Haagu, stalna služba u Amsterdamu) donošenje privremene mjere. Odlukom od 21. travnja 2015. taj je zahtjev za privremenu mjeru prihvaćen te je državnom tajniku zabranjeno premještanje osobe X u Italiju do proteka četverotjednog roka od odluke u vezi s njezinom tužbom.
- 21 Dana 19. svibnja 2015. osoba X podnijela je novi zahtjev za međunarodnu zaštitu u Nizozemskoj. Odlukom od 21. svibnja 2015. državni tajnik odbio je taj zahtjev smatrajući da je već utvrđeno da je Talijanska Republika bila odgovorna za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je ta osoba podnijela. Osoba X podnijela je tužbu protiv te odluke pred sudom koji je uputio zahtjev.
- 22 Dana 7. kolovoza 2015. Raad van State (Državno vijeće) odbio je tužbu koju je osoba X podnijela protiv presude Rechtbanka Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Sud u Haagu, stalna služba u Amsterdamu) od 7. srpnja 2014. kojom je odbijen drugi zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je podnijela osoba X.
- 23 Dana 30. studenoga 2015. osoba X obaviještena je da je kazneni postupak protiv nje obustavljen.
- 24 U tim je okolnostima Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Sud u Haagu, stalna služba u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 23. stavak 3. [Uredbe Dublin III] tumačiti na način da je Talijanska Republika postala država članica koja je odgovorna za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je tužitelj 23. listopada 2014. podnio u toj državi, iako je Nizozemska država članica koja je u prvom redu bila odgovorna zbog zahtjeva za međunarodnu zaštitu [...] koji su prethodno podneseni u toj državi, od kojih se posljednji u ovom trenutku još uvijek razmatra u Nizozemskoj, jer [Raad van State (Državno vijeće)] još nije odlučio o žalbi koju je tužitelj podnio protiv odluke [suda koji je uputio zahtjev] od 7. srpnja 2014.?
2. Proizlazi li iz članka 18. stavka 2. [Uredbe Dublin III] da su nizozemska tijela nakon podnošenja zahtjeva za ponovni prihvata od 5. ožujka 2015. morala odmah prekinuti razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koje je još uvijek bilo u tijeku u Nizozemskoj u vrijeme podnošenja tog zahtjeva i okončati to razmatranje nakon isteka roka iz članka 24. [te uredbe], tako da povuku ili izmijene prethodnu odluku od 11. lipnja 2014. o odbijanju zahtjeva za azil od 4. lipnja 2014.?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje, je li za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je podnio tužitelj ostala odgovorna Nizozemska, te nadležnost za isto nije prenesena na Italiju, jer tuženik nije povukao ni izmijenio odluku od 11. lipnja 2014.?

4. Jesu li nizozemska tijela time što nisu spomenula da je u Nizozemskoj pred [Raadom van State (Državno vijeće)] u tijeku žalbeni postupak u drugom postupku za odobravanje azila povrijedila obvezu na temelju članka 24. stavka 5. [Uredbe Dublin III] da talijanskim tijelima pruže informacije pomoću kojih bi ona mogla provjeriti je li Italija odgovorna država članica na temelju kriterija utvrđenih u toj uredbi?
5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, dovodi li ta povreda do zaključka da zbog toga odgovornost za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu nije prenesena na Italiju, nego je ostala na nizozemskim tijelima?
6. Ako odgovornost nije ostala na Nizozemskoj, jesu li nizozemska tijela, s obzirom na činjenicu da je Italija izručila tužitelja Nizozemskoj u okviru kaznenog postupka koji se odnosi na njega, na temelju članka 17. stavka 1. [Uredbe Dublin III] i odstupajući od njezina članka 3. stavka 1., trebala razmotriti zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je on podnio u Italiji, i ne proizlazi li iz toga da nizozemska tijela razumno gledajući nisu trebala uporabiti ovlast iz članka 24. stavka 1. [Uredbe Dublin III] da zatraže od talijanskih tijela ponovni prihvata podnositelja zahtjeva?"

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 25 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 23. stavak 3. Uredbe Dublin III tumačiti na način da je država članica u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu odgovorna za njegovo razmatranje kad ta država članica nije podnijela zahtjev za ponovni prihvata u rokovima iz članka 23. stavka 2. te uredbe, iako je, s jedne strane, druga država članica bila odgovorna za razmatranje prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu i, s druge strane, pred sudom potonje države članice nakon isteka tih rokova bio je u tijeku postupak po tužbi uloženoj zbog odbijanja jednog od tih zahtjeva.
- 26 Kako bi se odgovorilo na to pitanje, valja voditi računa ne samo o tekstu navedene odredbe već i o njezinu kontekstu i općoj strukturi propisa kojeg je dio te ciljevima koji se njime nastoje ostvariti.
- 27 Područje primjene postupka ponovnog prihvata definirano je člancima 23. i 24. Uredbe Dublin III. Iz članka 23. stavka 1. te uredbe proizlazi da se taj postupak, među ostalim, primjenjuje na osobe iz članka 18. stavka 1. točke (d) navedene uredbe (vidjeti u tom smislu rješenje od 5. travnja 2017., Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, t. 26. i 27. i presudu od 25. siječnja 2018., Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, t. 42. i 43.).
- 28 Ta potonja odredba odnosi se, među ostalim, na državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva čiji je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbijen i koja je podnijela novi zahtjev u drugoj državi članici.
- 29 Iz članka 18. stavka 2. Uredbe Dublin III proizlazi da se njezin članak 18. stavak 1. točka (d) odnosi osobito na slučajeve u kojima „je zahtjev odbijen samo u prvom stupnju”.
- 30 Zakonodavac Europske unije posebno je predvidio da je u takvim slučajevima odgovorna država članica dužna osigurati da predmetna osoba ima mogućnost ili da je imala mogućnost primjene djelotvornog pravnog lijeka protiv te odluke u skladu s člankom 46. Direktive 2013/32.
- 31 S obzirom na to da taj članak 46. propisuje pravo na pravni lijek protiv odluke odgovornog tijela, valja utvrditi da se članak 18. stavak 1. točka (d) Uredbe Dublin III odnosi, među ostalim, na slučajeve u kojima je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbijen odlukom tog tijela koja još nije postala konačna.

- 32 Postupak ponovnog prihvata iz članka 23. Uredbe Dublin III stoga se primjenjuje na državljanina treće zemlje koji je podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu u državi članici, iako je zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je prethodno podnesen u drugoj državi članici bio odbijen odlukom odgovornog tijela, čak i ako ta odluka još nije postala konačna nakon podnošenja tužbe o kojoj se još uvijek odlučuje pred sudom potonje države članice.
- 33 Posljedično tomu, u situaciji poput one u glavnom postupku tijela države članice u kojoj je taj novi zahtjev podnesen mogla su, na temelju članka 23. stavka 1. te uredbe, podnijeti zahtjev za ponovni prihvrat predmetne osobe.
- 34 Ipak, u skladu s člankom 23. stavkom 2. navedene uredbe, ona su bila dužna podnijeti taj zahtjev što je brže moguće, a u svakom slučaju u rokovima predviđenima tom odredbom, tako da se takav zahtjev ne može valjano podnijeti nakon isteka tih rokova (vidjeti analogijom presudu od 26. srpnja 2017., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, t. 67.).
- 35 Kako iz teksta članka 23. stavka 3. Uredbe Dublin III tako i iz opće strukture i ciljeva te uredbe proizlazi da u slučaju isteka navedenih rokova odgovornost automatski prelazi na državu članicu u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu (vidjeti analogijom presude od 26. srpnja 2017., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, t. 61. i od 25. listopada 2017., Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, t. 30.).
- 36 Taj prijenos odgovornosti ne može se spriječiti zbog činjenice da je druga država članica bila odgovorna za razmatranje prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu i da je po isteku navedenih rokova pred sudom te države članice bio u tijeku postupak po tužbi podnesenoj zbog odbijanja jednog od tih zahtjeva.
- 37 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je, precizno definirajući učinke isteka rokova iz članka 23. stavka 2. Uredbe Dublin III, zakonodavac Unije jednoznačno predvidio da kašnjenja koja se mogu pripisati državi članici u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu moraju podrazumijevati prijenos odgovornosti, pri čemu primjena tog pravila nije ograničena na određene posebne postupke za ponovni prihvrat i taj prijenos odgovornosti nije uvjetovan pravilima o odvijanju postupaka koji se odnose na zahtjeve za međunarodnu zaštitu koji su prethodno podneseni u drugoj državi članici.
- 38 Doista, to rješenje može navesti državu članicu u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu da ga razmotri, iako je u drugoj državi članici već u tijeku ili je završeno razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je podnijela ista osoba.
- 39 Ipak, riječ je o posljedici izbora koji je izvršio zakonodavac Unije, u mjeri u kojoj je on općenito predvidio takav prijenos odgovornosti u situacijama obuhvaćenima postupcima za ponovni prihvrat, iako područje primjene tih postupaka, kako proizlazi iz članka 18. stavka 1. točaka (b) do (d) iste uredbe, obuhvaća, među ostalim, situacije u kojima su sudski ili upravni postupci u tijeku ili su okončani u drugoj državi članici.
- 40 Stoga na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 23. stavak 3. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da je država članica u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu odgovorna za razmatranje zahtjeva ako ta država članica nije podnijela zahtjev za ponovni prihvrat u rokovima određenima u članku 23. stavku 2. te uredbe, iako je, s jedne strane, druga država članica bila odgovorna za razmatranje prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu i, s druge strane, pred sudom potonje države članice nakon isteka tih rokova bio je u tijeku postupak po tužbi uloženoj zbog odbijanja jednog od tih zahtjeva.

Drugo pitanje

- 41 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 18. stavak 2. Uredbe Dublin III tumačiti na način da podnošenje države članice zahtjeva za ponovni prihvrat državljanina treće zemlje koji se na njezinu državnom području nalazi bez dokumenta o boravku zahtijeva da ta država članica obustavi ispitivanje tužbe uložene zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu odluku i da zatim okonča to ispitivanje u slučaju da zamoljena država članica prihvati taj zahtjev.
- 42 Iako članak 18. stavak 2. Uredbe Dublin III određuje različite obveze u pogledu postupanja sa zahtjevom za međunarodnu zaštitu, ovisno o fazi postupka za predmetnu međunarodnu zaštitu, sve te obveze odnose se na osiguranje nastavka postupka za međunarodnu zaštitu i ne zahtijevaju obustavu ili prekid tog postupka u bilo kojoj državi članici.
- 43 Nadalje, ni iz jednog elementa u toj odredbi ne proizlazi da su njome uvedene obveze upućene državi članici moliteljici. Nasuprot tomu, opća struktura članka 18. podrazumijeva da je cilj tih obveza precizno utvrditi postupak koji mora biti zajamčen predmetnoj osobi, nakon njezina transfera u drugu državu članicu.
- 44 S obzirom na prethodna razmatranja, članak 18. stavak 2. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da podnošenje zahtjeva države članice za ponovni prihvrat državljanina treće zemlje koji se na njezinu državnu području nalazi bez dokumenta o boravku ne nalaže toj državi članici da obustavi ispitivanje tužbe podnesene zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu, a zatim da okonča to ispitivanje u slučaju da zamoljena država članica prihvati taj zahtjev.

Treće pitanje

- 45 S obzirom na odgovor na drugo pitanje, na treće pitanje nije potrebno odgovoriti.

Četvrto pitanje

- 46 Svojim četvrtim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 24. stavak 5. Uredbe Dublin III tumačiti na način da je, u situaciji kao što je ona u glavnom postupku, država članica koja podnosi zahtjev za ponovni prihvrat na temelju članka 24. te uredbe, nakon što su u zamoljenoj državi članici istekli rokovi iz članka 23. stavka 2. navedene uredbe, dužna obavijestiti nadležna tijela potonje države članice o tome da je pred sudom države članice moliteljice u tijeku postupak po tužbi uloženoj zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu.
- 47 Članak 24. stavak 5. Uredbe Dublin III određuje da se zahtjev za ponovni prihvrat podnosi na temelju standardnog obrasca i uključuje dokaze ili dokaze na osnovi indicija kako je navedeno u dvama popisima iz članka 22. stavka 3. te uredbe i/ili odgovarajuće elemente iz izjava predmetne osobe, koji tijelima zamoljene države članice omogućuju da provjere je li ona odgovorna na temelju kriterija navedenih u toj uredbi.
- 48 Iz samog teksta članka 24. stavka 5. iste uredbe proizlazi da je obveza dostavljanja informacija države članice moliteljice ograničena na elemente koji zamoljenoj državi članici omogućavaju da ocijeni svoju odgovornost.
- 49 To tumačenje potkrepljuje opća struktura Uredbe Dublin III, s obzirom na to da podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat doprinosi određivanju odgovorne države članice i mora omogućiti zamoljenoj državi članici da izvrši, u skladu s člankom 25. stavkom 1. te uredbe, provjere potrebne za ocjenu svoje odgovornosti.

- 50 Međutim, iz odgovora na prvo i drugo pitanje proizlazi da u situaciji poput one u glavnom postupku, u kojoj odgovornost zamoljene države članice počiva na isteku rokova iz članka 23. stavka 2. navedene uredbe, okolnost da je pred sudom države članice moliteljice u tijeku postupak po tužbi uloženoj zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu ne utječe na određivanje odgovorne države članice.
- 51 Posljedično tomu, ne može se smatrati da bi informacije o takvoj tužbi omogućile zamoljenoj državi da ocijeni svoju odgovornost i stoga se te informacije ne moraju nužno prenijeti na temelju članka 24. stavka 5. iste uredbe.
- 52 Taj zaključak potvrđuju popisi iz te odredbe koji se nalaze u Prilogu II. Uredbi br. 1560/2003 i standardni obrazac za zahtjeve za ponovni prihvata koji čini Prilog III. toj uredbi. Naime, ti popisi i taj obrazac ni na koji se način ne odnose na postupke po tužbama uložanima zbog odbijanja prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu.
- 53 Stoga članak 24. stavak 5. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da u situaciji poput one u glavnom postupku država članica koja podnosi zahtjev za ponovni prihvata na temelju članka 24. te uredbe, nakon što u zamoljenoj državi članici isteknu rokovi iz članka 23. stavka 2. navedene uredbe, nije dužna obavijestiti tijela potonje države članice da je pred sudom države članice moliteljice u tijeku postupak o tužbi uloženoj zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

Peto pitanje

- 54 S obzirom na odgovor na četvrto pitanje, na peto pitanje nije potrebno odgovoriti.

Šesto pitanje

- 55 Svojim šestim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 17. stavak 1. i članak 24. Uredbe Dublin III tumačiti na način da, u situaciji kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, na dan odluke o transferu kojom je prva država članica predala podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu drugoj državi članici izvršavajući europski uhidbeni nalog, pri čemu se taj podnositelj nalazi na državnom području potonje države članice a da u njoj nije podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ta druga država članica ne može valjano zahtijevati da ta prva država članica ponovno prihvati tog podnositelja, već, naprotiv, mora odlučiti razmotriti njegov zahtjev.
- 56 Članak 24. stavak 1. Uredbe Dublin III predviđa da država članica može, primjerice, zatražiti od druge države članice da ponovno prihvati osobu iz članka 18. stavka 1. točke (d) te uredbe koja se nalazi na njezinu državnom području bez dokumenta o boravku i ako u njoj nije podnijela novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ako smatra da je ta druga država članica odgovorna u skladu s tom odredbom.
- 57 Budući da navedena odredba ne sadržava nikakve zahtjeve u pogledu načina ulaska dotične osobe na državno područje države članice moliteljice, valja utvrditi da zakonodavac Unije u tom pogledu nije ničim uvjetovao mogućnost podnošenja zahtjeva za ponovni prihvata.
- 58 U tom kontekstu i s obzirom na samostalnost postupaka predviđenih Uredbom Dublin III i Okvirnom odlukom Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.), kojima se nastoje ostvariti različiti ciljevi i koje se ne mogu međusobno zamijeniti, okolnost da do ulaska na državno područje države članice moliteljice dolazi nakon predaje prilikom izvršavanja europskog uhidbenog naloga ne može kao takva spriječiti podnošenje zahtjeva za ponovni prihvata.

- 59 Uostalom, suprotno rješenje moglo bi države članice odvratiti od toga da u svrhu kaznenog progona zahtijevaju predaju podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, kako bi izbjegle da im se prenese odgovornost za razmatranje zahtjeva po okončanju kaznenog postupku, što bi moglo potaknuti nekažnjavanje i ugroziti učinkovitost kaznenog progona u predmetnoj državi članici.
- 60 Nadalje, iz same formulacije članka 17. stavka 1. Uredbe Dublin III proizlazi da ta odredba ovlašćuje svaku državu članicu da odluči razmotriti „zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je u njoj podnesen”, što znači da cilj ili učinak te odredbe nije omogućiti državi članici da odluči razmotriti zahtjev za međunarodnu zaštitu koji joj nije podnesen.
- 61 To je tumačenje, nadalje, u skladu s ciljem te odredbe, odnosno očuvanjem ovlasti država članica u izvršavanju prava na dodjelu međunarodne zaštite (vidjeti u tom smislu presude od 10. prosinca 2013., Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, t. 57. i od 16. veljače 2017., C. K. i dr., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, t. 53.).
- 62 Posljedično tomu, navedena odredba u svakom slučaju ne može spriječiti podnošenje zahtjeva za ponovni prihvata u situaciji kao što je ona u glavnom postupku, u kojoj predmetna osoba nije podnijela novi zahtjev za međunarodnu zaštitu u državi članici moliteljici.
- 63 S obzirom na prethodna razmatranja, na šesto pitanje valja odgovoriti tako da članak 17. stavak 1. i članak 24. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da u situaciji kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, na dan odluke o transferu kojom je prva država članica predala podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu drugoj državi članici izvršavajući europski uhiđbeni nalog, pri čemu se taj podnositelj nalazi na području potonje a da u njoj nije podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ta druga država članica može od te prve države članice zahtijevati da ponovno prihvati tog podnositelja te nije dužna odlučiti razmotriti njegov zahtjev.

Troškovi

- 64 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) odlučuje:

- 1. Članak 23. stavak 3. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva treba tumačiti na način da je država članica u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu odgovorna za razmatranje zahtjeva ako ta država članica nije podnijela zahtjev za ponovni prihvata u rokovima određenima u članku 23. stavku 2. te uredbe, iako je, s jedne strane, druga država članica bila odgovorna za razmatranje prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu i, s druge strane, pred sudom potonje države članice nakon isteka tih rokova bio je u tijeku postupak po tužbi zbog odbijanja jednog od tih zahtjeva.**
- 2. Članak 18. stavak 2. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da podnošenje zahtjeva države članice za ponovni prihvata državljanina treće zemlje koji se na njezinu državnu području nalazi bez dokumenta o boravku ne nalaže toj državi članici da obustavi ispitivanje tužbe podnesene zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu, a zatim da okonča to ispitivanje u slučaju da zamoljena država članica prihvati taj zahtjev.**

3. Članak 24. stavak 5. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da u situaciji poput one u glavnom postupku država članica koja podnosi zahtjev za ponovni prihvrat na temelju članka 24. te uredbe, nakon što u zamoljenoj državi članici isteknu rokovi iz članka 23. stavka 2. navedene uredbe, nije dužna obavijestiti tijela potonje države članice da je pred sudom države članice moliteljice u tijeku postupak o tužbi uloženoj zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu.
4. Članak 17. stavak 1. i članak 24. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da u situaciji kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, na dan odluke o transferu kojom je prva država članica predala podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu drugoj državi članici izvršavajući europski uhiđbeni nalog, pri čemu se taj podnositelj nalazi na području potonje a da u njoj nije podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ta druga država članica može od te prve države članice zahtijevati da ponovno prihvati tog podnositelja te nije dužna odlučiti razmotriti njegov zahtjev.

Potpisi